О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 35229

гр. София, 14.09.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 55 състав,** в закрито заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

като разгледа дело номер **10699** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Б. Н. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № № GPAM-1693061/08.08.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. "з" и б. „гг“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, издадена от С. Г. Г. – младши автоконтрольор при РУ С. при ОДМВР С., с която на Б. Н. П. е наложена ПАМ – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

Производството по делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание. Постъпило е на 14.09.2026г. искане за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на оспорената заповед. Жалбоподателят твърди, че предварителното изпълнение на акта ще доведе до значителни и труднопоправими вреди и е несъразмерно спрямо конкретните факти по случая. По изложените съображения иска съдът да постанови определение, с което на основание чл. 166, ал. 2 АПК да спре предварителното изпълнение на оспорената ПАМ.

Ответната страна не изразява становище по искането за спиране на предварителното изпълнение.

По допустимостта на искането:

Предявеното искане по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК има годен предмет, тъй като се иска спиране на предварителното изпълнение на решението, което предварително изпълнение произтича от чл. 172, ал. 6, ЗДвП. Като оспорваща самата заповед, Б. Н. П. е легитимирана да търси спиране на предварителното му изпълнение. Съдът може да го спре във всяко положение на делото до влизане на решението в сила съгласно чл. 166, ал. 4 вр., ал. 2, изр.1 АПК. Подадено с жалбата искането се явява допустимо.

По основателността на искането:

Спирането предпоставя наличие на друг противопоставим правен интерес, който по степен на важност е съпоставим или надделяващ над този, защитен от ex lege постановеното предварително изпълнение. Индивидуалните административни актове, с които полицейски органи налагат принудителни административни мерки по ЗДвП са незабавно изпълняеми на нормативно

основание по чл. 172, ал. 6 ЗДвП, за да се гарантира бързото и своевременно постигане на целите на принудителната административна мярка, а именно да предотврати извършването на други нарушения по този закон. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, то приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр., ал. 2 АПК. Съответно оспорващият, който иска спиране, трябва да установи по делото тези предпоставки, като докаже, че предварителното изпълнение на заповедта за ПАМ би могло да му причини значителна или трудно поправима вреда.
В конкретния случай жалбоподателят твърди, че предварителното изпълнение на ЗППАМ ще му създаде обективни пречки и затруднение при осъществяване на трудовите си функции.
Принципно в подобни казуси съдебната практика безпротиворечиво приема, че невъзможността да се ползва автомобила (поради отнета регистрация или СУМПС) не обосновава извод за вероятност от причиняване на вреда, предвид възможността да се ползват алтернативни превозни средства.
Независимо от това, в случая предварителното изпълнение на ПАМ е в нарушение на императивното изискване за съразмерност по чл.6 АПК и засяга правата и законните интереси на жалбоподателя, в степен, надхвърляща необходимото за постигане на преследваната от закона цел.
Като проявление на принципа за съразмерност, разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 АПК регламентират задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.
Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция е приложената мярка по чл.171, т.1, буква з) гг) от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл.171, т.1, буква з) гг) от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на нарушенията. Отделно, доколкото законът предвижда налагането на ПАМ от посочения вид само за нарушения, за които е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС, ПАМ на практика осигурява изпълнението на наказанието „лишаване от право да се управлява МПС“.
В случая от представените по преписката доказателства не се обосновава необходимост от предварително изпълнение на ПАМ за постигане на нито една от преследваните от закона цели.
Непосредствено след установяване на нарушението на същата дата - 08.08.2026г., е сключена задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“– основание за служебно възстановяване на регистрацията по чл.143, ал.10 от ЗДвП.
При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ по временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя би изпълнила типичните за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции /яснота в тази насока не внася и т.10 от мотивите към проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата вх. №51-402-01-25/17.12.2024г., с който е приета новата разпоредба на чл.171, т.1, буква з) от ЗДвП/. Граматическото и систематично тълкуване на нормата сочи, че същата се налага поради извършено административно нарушение /в случая по чл.175, ал.3 от ЗДвП/, за което се предвижда административното наказание „лишаване от право да управлява МПС”.
Процесното нарушение, обаче, е незабавно отстранено ex lege, с оглед нормата на чл.143, ал.10 от

ЗДвП поради сключената валидна застраховка „Гражданска отговорност”, което сочи на необоснованост на предварителното изпълнение. Съгласно императивните тълкувателни постановки на практиката на СЕС, доколкото прилагането на принудителните административни мерки предшества налагането на административни наказания, то не следва да бъде позволено и да се допуска тяхното предварително изпълнение.
По изложените съображения настоящият съдебен състав преценява, че предварителното изпълнение на приложената ПАМ не е в състояние да осигури постигането на преследвана от закона легитимна цел, явява се явно несъразмерно и от същото жалбоподателят без съмнение търпи сигурни, трудно поправими вреди, изразяващи се в невъзможността да упражнява правата си на правоспособен водач.
Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд София- град, 55-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА изпълнението на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1693061/08.08.2026 г., издадена от С. Г. Г. – младши автоконтрольор при РУ С. при ОДМВР С., с която на Б. Н. П. е наложена ПАМ – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.
Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: